

‘Het Stiltepaleis’

door

Sander Chargois

*Voor Ben, omdat ik niet vaak genoeg
kan zeggen hoe blij ik ben mijn leven
met jou te mogen delen.*

Schrijver: Sander Chargois
Coverontwerp: Sander Chargois
ISBN: 9789465209364
Uitgever: Brave New Books

© Sander Chargois
Eerste uitgave 2025

Voorwoord

Het was altijd al mijn bedoeling geweest een derde verhaal te schrijven, immers draaide het in de eerste twee delen, “Gouden Jacht Complot” en “Verborgene Resort” om 3 vriendinnen. De eerste twee hadden hun verhaal al van mij gekregen, echter Olga moest nog aan de beurt komen. Eigenlijk wilde ik niet zo lang wachten als tussen de eerste twee boeken. Uiteindelijk werd het dan toch nog een kleine acht jaar. Niet dat de inspiratie er niet was, want ik liep al een paar jaar met een idee in mijn hoofd. Ik wist waar het verhaal zich moest gaan afspelen en langzaam kwamen de ingrediënten naar voren. Daarna is het gewoon een kwestie van beginnen. Meestal ontstaat het verhaal dan wel vanzelf. Ik kwam er wel achter dat ik in de twee eerdere delen personen had beschreven waarvan ik niet meer helemaal precies wist hoe zij eruitzagen of hoe het nu ook alweer met partners zat. Dan word je wel gedwongen terug te lezen.

Het was ook de eerste keer dat ik geen twee, maar drie editors had. Ook lieten zij tijdens het schrijven al mee, met andere woorden, ik voorzag hen telkens van een pluk hoofdstukken. Op die manier krijg je meteen al wat feedback over hoe men het verloop van het verhaal vindt.

Eigenlijk ging het schrijven nog sneller dan bijvoorbeeld bij de Crokaert reeks. Ik ben er dan ook achter gekomen dat het toch wel aan het genre ligt. Beiden zijn leuk om te schrijven, al kon ik bij de Alpen Trilogie iets meer mijn fantasie laten gaan.

Toen ik het boek eenmaal af had en de titel was verzonnen ging het natuurlijk om het ontwerp van de cover. Altijd dacht ik dat het in de lijn van de eerste twee boeken moest worden. Hier stapte ik echter vanaf. Het werd tijd om drie volledig nieuwe covers te ontwerpen. Wel met een verbinding tussen de drie.

Het avontuur van Olga was klaar en daarmee de Alpen Trilogie. Al sluit ik niet uit dat er misschien nog eens een vierde deel zal komen.

Ik wil mijn editors, Kaat Steyaert, Sigrid D'Hont en Marleen Van Malder hartelijk bedanken voor het corrigeren van dit nieuwe boek.

En nu is het aan jullie. Veel plezier bij het lezen van Het Stiltepaleis!

Sander

1

Olga trok haar capuchon verder naar voren op het moment dat zij uit het treintje stapte bij station Eibsee. Toen zij vertrok vanuit Garmisch-Partenkirchen was het nog droog. De wolken hoger in het dal baarde haar op dat moment wel zorgen, maar nadat zij bij het loket had gevraagd naar de weersvoorspellingen had zij toch de gok gewaagd. Niet dat zij datgene had gehoord wat zij wilde horen, maar toch. Zij hoopte dat het slechte weer voorbij zou trekken, al was die kans eerder klein. Toen zij het stationsgebouw bij de Eibsee uitliep had zij eigenlijk al spijt dat zij uit het bergtreintje was gestapt. Had ze niet gewoon de eerste trein weer terug kunnen nemen? Of had zij helemaal niet moeten vertrekken die ochtend uit Garmisch-Partenkirchen. Het regende toen weliswaar nog niet, maar de wolken hingen tot in het dal en bijna geen enkele toerist nam de trein naar de Zugspitze, de hoogste berg van Duitsland. Enkel een groep Chinezen stapte in het treintje. Zij hadden een programma af te werken, ongeacht het weer.

Stug liep zij door over het pad dat langs de Eibsee liep. Een klein idyllisch bergmeertje dat bij mooi weer erg in trek was bij toeristen en de lokale bevolking. Nu was het door de laaghangende wolken niet eens mogelijk de overkant van het water te zien. Een wandeling er omheen zou ongeveer twee uur duren. Wat haar hier precies naartoe trok kon zij niet zeggen. Ondanks haar literatuuronderzoek en haar bevindingen op verschillende locaties had zij nog lang geen sluitend bewijs gevonden dat zij hier moest zijn. De plek die zij zocht was op de kaart toch wel groter gebleken en moeilijker om aan te duiden. Het kon dus best zijn dat zij op een geheel verkeerde plaats aan het zoeken was naar iets waarvan zij niet eens wist wat het precies moest zijn.

De regen tikte onophoudelijk op haar capuchon en jas. Opeens hoorde zij een krakend geluid achter haar alsof er iemand op een tak stond die onder het gewicht van de persoon brak. Verschrikt keek zij om. Het moest niet ver bij haar vandaan zijn

gekomen. Echter was er niets te zien. Zij haalde haar schouders op en vervolgde haar weg. Even later hoorde zij geritsel in de bosjes. Weer stopte ze en keek om. Het moest van zeer dichtbij komen. Zij deed een paar stappen terug in de richting waar zij vandaan was gekomen en keek in het struikgewas dat aan beide zijden van het pad groeide. Zij bewoog wat met haar voet door de struiken in de hoop dat er misschien een dier er verschrikt vandoor zou gaan. Toen dat niet gebeurde riep ze, "Hallo? Is daar iemand?"

Er kwam geen reactie. Ook niet verwonderlijk want al zou zij al gevolgd worden dan zou die persoon zich niet kenbaar maken bedacht zij zich. Toen zij de trein had verlaten en naar het meer liep had zij regelmatig omgekeken om te zien of zij gevolgd was. Zij ging ervan uit dat dit niet het geval was.

Zij zette haar tocht verder. Omdat zij zich al bijna een paar keer verstapt had, hield zij nu het pad goed in de gaten, om te voorkomen dat zij over een wortel van een boom zou struikelen. Zij liep met haar hoofd enigszins gebogen. Hierdoor zag zij de omgevallen boom niet, welke schuin over het pad hing. Met een harde klap liep zij er tegenaan. Door de schrik verloor zij haar evenwicht en belandde languit in de modder naast het pad.

"Shit, heb ik weer", mompelde ze en probeerde op te staan. Hierbij zakte zij direct door haar enkel en schoot een pijnscheut door haar been. Zij zat nu op handen en knieën en zocht naar een stevige stok die als extra steun kon fungeren. Omdat zij deze niet zo snel vond kroop zij naar een grote overhangende steen en zette zij zich ruggelings ertegen.

Misschien dat deze steen op zijn minst wat beschutting tegen de regen zou kunnen geven. De regenjas die zij droeg had ook niet meer de waterdichtheid zoals in de beginperiode toen zij hem net had gekocht. En dan te bedenken dat zij gisteren nog voor een etalage had gestaan met mooie warme en waterdichte jassen voor de aankomende winter. Dat was nu wel van pas gekomen. De herfst was extreem vroeg begonnen dit jaar.

Olga haalde haar GSM tevoorschijn. Haar vingers begonnen wat te verkleumen waardoor zij met moeite de toegangscode van haar onlangs aangeschafte Nokia kon intoetsen. Het

beginscherm werd zichtbaar. De balkjes gaven aan dat er nauwelijks ontvangst was. Daar bovenop kwam nog dat zij nog maar 10% batterij had. Dat kon er ook nog wel bij dacht ze. Het was niet helemaal hetgeen dat zij voor ogen had toen zij enkele weken eerder op de deurmat van haar huis in het Zwitserse Adelboden een brief had opgeraapt.

2

Nadat zij het geklepper van de brievenbus hoorde liep Olga naar de hal. Zoals bijna iedere dag lagen er verschillende enveloppen door elkaar heen. Zo nu en dan aangevuld met een tijdschrift zoals ook die ochtend. Zij veegde alles bij elkaar en nam de stapel mee naar de open keuken waar zij deze op de eettafel legde. Vervolgens liep zij naar het aanrecht en schonk een mok koffie in, waarna zij terug naar de eettafel liep en plaatsnam. Het was een vast ritueel geworden. Eerst maakte zij een schifting tussen reclamefolders en enveloppen die vermoedelijk rekeningen bevatten. Hierbij legde zij alle enveloppen netjes met de adressering naar voren op een stapel. Plotseling viel haar oog op een redelijk kale envelop. Het enige dat erop geschreven stond was haar naam, Olga Schneider.

“Dat is vreemd”, mompelde ze. Die moet al eerder op de mat hebben gelegen want zal allerm minst door de postbode zijn gebracht. Zij draaide de envelop om en bekeek de achterzijde. Geen afzender. Toen pakte zij een briefopener die standaard op de tafel lag. Er kwam een wit vel uit dat zij openvouwde en voor haar op tafel legde.

22 september 1995

Geachte mevrouw Schneider,

U kent mij niet, maar ik volg u reeds vele jaren. Niet fysiek, maar door uw journalistieke publicaties vanuit uw geschiedkundige achtergrond. Dit is de reden dat ik u schrijf. Ik heb uw hulp nodig.

Olga keek op en nam een slok van haar koffie. Zij had nog nooit de vraag gekregen hulp te verlenen. Normaal dook zij zelf in de geschiedenis en probeerde zij wat uit te zoeken, te verklaren of verbanden te leggen. Nooit in opdracht van anderen. Met de stukken die zij schreef voor tijdschriften verdiende zij haar geld. Daarnaast had zij zelfs een tweetal

boeken op haar naam staan die niet onaardig verkochten. Zij wierp haar blik weer op de brief en las verder.

Veel kan ik er nog niet over zeggen en voor mijn eigen veiligheid kan ik mij (nog) niet bekendmaken. Ik zou het op prijs stellen wanneer u aanstaande woensdag naar München komt. Daar krijgt u van mij verdere instructies.

Met vriendelijke groet,

X

“X”, herhaalde ze. Was dit een grap van iemand die dacht dat zij om werk verlegen zat? Op de achterzijde van de brief stond niets. Nogmaals pakte zij de envelop en keek erin. Er zat nog wat tegen de binnenzijde geplakt. Voorzichtig trok zij het uit de envelop. Het bleek een voucher te zijn van het Rosewood München hotel. Haar naam stond erop als ook een begindatum. Olga keek naar de kalender die aan de muur hing. Dat was inderdaad volgende week. Een uitcheckdatum was nog niet ingevuld op de voucher.

Met de voucher in haar hand liep Olga naar de woonkamer. Daar pakte zij de telefoon en draaide het nummer van Hotel Rosewood.

“Rosewood München Hotel, waarmee kan ik u helpen?”, klonk het aan de andere kant van de lijn.

“Goedemorgen”, stamelde Olga die eigenlijk verbaasd was dat zij inderdaad het hotel aan de lijn kreeg. “U spreekt met Olga Schneider.”

“Mevrouw Schneider, wat kan ik voor u doen?”

“Kunt u mij bevestigen dat er een reservering voor mij staat vanaf volgende week woensdag?”

“Als u even een moment heeft”, klonk het aan de andere kant van de lijn. De receptioniste tikte de naam Schneider in en doorzocht de boekingen.

“Bedankt voor het wachten. Wij hebben een suite voor u in ons systeem staan vanaf woensdag aanstaande. De einddatum is nog onbekend, of weet u die inmiddels?”

Even zocht Olga naar het juiste antwoord, “inderdaad de einddatum is nog steeds onbekend. Iemand heeft deze reservering voor mij gemaakt en die weet niet hoelang de

opdracht zal gaan duren waarvoor ik naar München kom. Ik kan even niet op de naam komen, heeft u daar misschien iets staan?”

“Ik moet u helaas teleurstellen. Dat soort informatie mogen wij niet verstrekken. Het belangrijkste is dat uw verblijf volledig door die persoon wordt betaald en dus is gegarandeerd.”

“Prima dan weet ik voldoende”, zei ze.

“Blij dat ik kon helpen. Wij zien u graag volgende week woensdag verschijnen. Kan ik verder nog iets voor u doen?”

“Nee eigenlijk niet. Tot woensdag”, zei Olga en hing op.

Nogmaals keek zij naar de voucher. Er stond niets van een bedrijf of andere gegevens op. Enkel haar naam en geboortedatum stonden erop. Hoe was die persoon daar nu weer aangekomen? Zij legde de brief opzij, keek naar de klok en dronk haar koffie op.

Die middag nam zij plaats in haar woonkamer met zicht over Adelboden en de bergen er omheen. Weer had zij het briefje voor haar liggen. Zij pakte de telefoon en draaide een nummer. Nadat hij drie keer was overgegaan werd hij aan de andere kant opgenomen en klonk er een vriendelijke stem.

“Von Bergen.”

“Schneider hier”, zei Olga en probeerde niet te lachen.

“Schneider? Olga? Ben jij dat?”, zei Barbara enthousiast.

“Ja ja, ik ben het. Hoe is het met je en met het resort?”

“Oh prima, het loopt hier als een trein.”

“Goed te horen”, zei Olga. Sinds de opening van het vakantieresort in de Verenigde Staten had zij enkele keren Barbara opgezocht en kende zij de plek inmiddels goed.

“Vertel, waarom bel je. Ga je weer langskomen?”, vroeg Barbara?

“Nee helaas zal dat nog even op zich moeten laten wachten. Ik denk dat ik jou eerst hier in Zwitserland zal zien.”

“Daar heb je gelijk in”, zei Barbara. Zij probeerde regelmatig terug te keren naar haar geboorteland en als zij dat deed bracht zij altijd een bezoek aan Olga. “Wat is het dan?”

“Ik wil jouw mening horen”, zei Olga en legde uit over de brief die zij die ochtend had ontvangen.

“Inderdaad vreemd. Enerzijds doet het mij denken aan de brief die ik enkele jaren geleden ontving, al ging dat over het overlijden van mijn oom. Dit klinkt nog mysterieuzer.”

“Ja zeg dat wel. Weet je, aan de ene kant ben ik reuze nieuwsgierig en aan de andere kant denk ik dat iemand een grap met mij probeert uit te halen”, zei Olga.

“Dat kan ik me voorstellen, maar je hebt toch bij het hotel geverifieerd hoe het zat met de boeking en die bleek te kloppen.”

“Ja of is dat ook allemaal in scene gezet”, opperde Olga.

“Gaat misschien wat ver”, reageerde Barbara en vervolgde, “maar als het dus echt is, wie zou er dan achter kunnen zitten en waar zou het over gaan?”

“Het enige dat ik kan bedenken is dat men mijn expertise nodig heeft bij een geschiedkundige kwestie die ontrafeld moet worden of zoiets.”

“Maar waarom dan die geheimzinnigheid en waarom zou de veiligheid van de opdrachtgever in het gedrang komen?”, vroeg Barbara.

“Ja dat is een goede vraag.”

“Weet je, het is betaald, dus ik zou de gok wagen, als je tijd hebt natuurlijk”, zei Barbara lachend. Zij was immers jaren geleden ook op een vreemde brief in gegaan en kijk waar zij nu zat.

“Je hebt gelijk, ik moet niet aarzelen. Ik doe het gewoon.”

“Good for you”, zei Barbara en voegde er achteraan, “ik ben over een paar weken in Europa, ben benieuwd naar jouw verhaal.”

“Ik houd je op de hoogte. Take care”, zei Olga en sloot het gesprek af.

3

Olga reed München binnen en parkeerde haar wagen in de Kardinal-Faulhaber-Strasse pal voor de deur van hotel Rosewood. Nog voor zij haar deur kon opendoen werd dit reeds door een portier voor haar gedaan, die direct daarna een hand toestak. Olga maakte hier graag gebruik van, want ook al vond zij het heerlijk in haar tweezitter sportwagentje rond te rijden, elegant uitstappen was er in zo'n lage bolide niet bij. "Welkom bij Rosewood Hotel", zei de portier vriendelijk. Hij nam de autosleutel van haar aan en gaf deze aan een collega die de auto zou wegzetten. Zelf opende hij de achterklep en haalde Olga haar bagage eruit.

"Wilt u mij volgen?"

Olga liep achter de portier aan en stapte het statige hotel binnen. Eenmaal bij de balie aangekomen werd zij direct aangesproken door een vriendelijke receptionist.

"Welkom mevrouw Schneider. Heeft u een goede reis gehad?"

"Goed wel, maar redelijk lang", zei ze.

"Kan ik mij voorstellen, u moest toch wel een deel van de Alpen door", zei de man. Olga be kroop een vreemd gevoel. Hier stond zij in een chic hotel, waarbij het personeel deed alsof zij haar kende en wanneer zij naar haar outfit keek had zij het idee helemaal niet in dit chique plaatje te passen. Gelukkig had zij in haar bagage nog wel enkele kledingstukken gepakt waarmee zij in het restaurant niet uit de toon zou vallen.

"Als u hier even wilt tekenen dan zal Peter u vervolgens naar uw Corner Suite begeleiden", zei hij en wenkte een piccolo die de bagage oppakte en de sleutel van de kamer aannam van de receptionist.

"Rest mij u een aangenaam verblijf toe te wensen", zei hij en wierp nogmaals een vriendelijke glimlach naar haar toe.

Eenmaal aangekomen op de tweede verdieping opende de piccolo de deur en liet Olga naar binnen. Hij zette de koffer op een speciaal daarvoor gemaakt frame en hing een kledingzak voor haar in de kast. Zij op haar beurt gaf hem een fooi, waarna Peter de kamer verliet.

Olga stapte een woonkamer binnen. Een bank, twee stoelen en een tafel in het midden. De wand met ramen liep rond en volgde daarmee de hoek van de twee straten waaraan het hotel was gelegen. Dit was vermoedelijk ook de inspiratie geweest voor het verzinnen van een naam voor de kamers die hier waren gelegen. Via een deur kwam zij in een ruime slaapkamer. Hierna opende zij een volgende deur die leidde naar de badkamer annex dressing.
“Bizar”, mompelde ze. Het was een lux appartement op zich. Enkel een keuken ontbrak.

Zij liep terug naar de slaapkamer en kleepte zich uit. Na de lange autorit voelde zij zich vies en wilde eerst douchen. Toen zij hiermee klaar was en zij zich had afgedroogd trok zij een witte ochtendjas aan met het logo van het hotel op het borstzakje. Zij boog voorover, wreef nogmaals met een handdoek door haar rode lange haar, waarna zij een andere handdoek om haar hoofd drapeerde, rechttop ging staan en behendig de handdoek op haar hoofd wist vast te zetten. Zo kon het voorlopig even wat drogen. Op het moment dat zij terugliep naar de woonkamer werd er op de deur geklopt. Toen zij deze opende stond er een kamermeisje met een trolleywagentje voor de deur.

“Ik denk dat u verkeerd zit”, zei Olga en vervolgde, “ik heb niets besteld.

“U bent toch mevrouw Schneider?”

“Klopt.”

“Dan zit ik goed”, zei de jonge vrouw die aanstalten maakte met het wagentje de kamer binnen te rijden. Olga deed snel een stap opzij. Het kamermeisje reed tot in de woonkamer en zette een champagnekoeler inclusief fles op tafel alsook een tweetal glazen. Vervolgens legde zij er een envelop bij. Voor Olga het wist was de dame alweer op weg naar de kamerdeur en nam hierbij niet eens de tijd een fooi in ontvangst te nemen.

Olga keek wat verbouwereerd. “Het moet niet gekker worden.” Zij liep terug naar de salontafel en nam plaats op de bank. De envelop die naast de champagne lag droeg haar naam. Zij pakte hem van tafel en trok er een kaart uit.

Ik kom u om 17.00 uur bezoeken. X

Olga keek op haar horloge. Het was 16.30. Zij moest zich haasten wilde zij het geheimzinnige bezoek niet in ochtendjas ontvangen.

Om klokslag 17.00 was zij klaar en zat zij weer in haar woonkamer. Het viel haar zwaar geduld uit te oefenen, zeker omdat zij ieder moment de mysterieuze X zou ontmoeten. Haar horloge gaf nu tien minuten na vijf aan. Zij stond op en ijsbeerde wat heen en weer. Zo nu en dan bleef zij bij één van de ramen staan en schoof de vitrage opzij om een blik op straat te kunnen werpen. Niet dat dat haar bezoek sneller zou laten komen realiseerde zij zich, maar het was een korte afleiding. Soms liep zij naar de kamerdeur als zij dacht iets te horen, maar de gang bleef leeg. Toen het half zes was geweest ging zij op de bank zitten en pakte de fles champagne. Haar zenuwen waren wat weggeëbd. Zij had het idee dat er niemand meer zou komen en besloot dan ook op zijn minst een glas champagne te drinken. Het stond er nu toch.

Na nog een half uur te hebben gewacht trok zij haar jas aan en verliet de kamer. Eerst ging zij langs de receptie.

“Zijn er misschien nog berichten voor mij?”, vroeg ze aan dezelfde receptionist als die haar had ingecheckt.

“Moment, maar ik dacht het niet. Nee, wij hebben niets ontvangen.”

“Ook niemand die naar mij heeft gevraagd?”

“Sorry mevrouw Schneider, ik kan u verder niet helpen.”

“Oké. Misschien wel op een ander vlak. Waar kan ik het beste lokaal Beiers eten?”

“Dan kan ik aanbevelen naar de Ratskeller aan de Marienplatz te gaan.”

“Klinkt goed”, zei Olga en keek samen met de receptionist op een stadsplattegrond hoe er het gemakkelijkst te komen.

Zij daalde de trap af de Ratskeller in. Een ober begeleidde haar vervolgens naar een tafel aan de zijkant van de gewelfde ruimte. Zij bestelde een Helles waarna zij het menu doornam en een gerecht uitkoos. De ruimte begon aardig vol te stromen. Het was vrijdagavond dus veel Münchenaren startten hier hun weekend. De obers begonnen reeds met handen vol bierpullen rond te lopen en deze uit te delen. Het duurde dan ook niet

lang of voor haar werd ook een glas neergezet. Zij nam een slok waarna zij naar het glas bleef staren dat zij voor zich op de tafel had gezet. Plotseling werd er een tweede glas op tafel neergezet.

“Sorry ik heb al.....”, begon Olga zonder op te kijken.

“Als ik even zo vrij mag zijn”, zei een vriendelijke stem van een man die tegenover haar ging zitten.

Olga keek op. Voor haar was een man van rond de 40 gaan zitten. Verzorgd donkerbruin kapsel, getrimde baard, een overhemd met een colbert erover en een spijkerbroek. Kon zo doorgaan voor een hippe zakenman.

Voordat Olga nog wat kon zeggen nam de man het woord.

“Mag ik mij even voorstellen, ik ben Noah Wolff.”

“Ik ben Olga Schneider, maar....”

“Wij hadden om vijf uur een afspraak in uw hotel”, zei de man om meteen duidelijk te maken wie hij was.

“Oh u bent dus meneer X?”

“Houd het maar op Noah, maar je hebt gelijk, ik ben de mister X. Mag ik Olga zeggen?”

Olga was blij nu eindelijk de mysterieuze man te ontmoeten.

Degene die haar hierheen had gehaald en schijnbaar alles voor haar betaalde.

“Voor mij prima. Ik was al even bang dat het een of andere grap zou zijn, al leek mij dat wel vergezocht, want het hotel was daadwerkelijk geboekt en betaald.”

“Sorry dat ik niet op het aangegeven tijdstip in het hotel was”, zei Noah en stopte even, “er kwam wat tussen.”

“Maar waarom al deze geheimzinnigheid?”

“Laat ik bij het begin beginnen”, zei Noah en nam een slok van zijn bier.

“Enkele jaren geleden werkte ik bij de Residenz hier in München”.

“Het koninklijk paleis in feite”, voegde Olga eraan toe.

“Inderdaad. Reeds vanaf de 14de eeuw heeft er op die plek eerst een waterburcht gestaan. Daarna hebben de verschillende Beierse monarchen het complex uitgebreid. Eén van de laatsten was Ludwig II van het geslacht Wittelsbach.”

“Die heeft toch ook Neuschwanstein laten bouwen?”

“Inderdaad en nog enkele paleizen. Ik werkte in de Residenz op een afdeling die zich bezighield met de geschiedkundige kant van de Residenz en andere koninklijke verblijven in Beieren. Ik hoef jou niet te vertellen dat de geschiedenis nogal

eens herschreven moet worden.”

“Inderdaad. Ik ken dat maar al te goed. Eigenlijk doe ik niet anders met mijn onderzoek en de daaruit voortvloeiden publicaties. Maar goed ook anders had ik geen inkomen”, zei ze lachend.

“Zo kun je het inderdaad ook zien”, zei Noah en nam nog een slok van zijn bier.

“Maar heb je wat ontdekt?”

“Ik ben een bepaalde weg ingeslagen, maar loop vast”, zei hij en vervolgde, “althans ik heb vermoedens, maar kan deze nog niet met ware feiten bevestigen.”

“Oké, je hebt dus nog niets ontdekt”, zei Olga die langzaam de draad een beetje begon te verliezen. Daarbij werd ze ook nog eens afgeleid door het enorme bord eten dat voor haar op tafel werd gezet.

“Excuses dat ik misschien wat in raadsels spreek, maar ik moet nu eenmaal oppassen.”

“Oppassen waarvoor of voor wie?”, vroeg Olga die een stuk vlees van haar Schweinsbraten afsneed en in haar mond stak.

“Laat ik het zo zeggen, ik denk wat op het spoor te zijn, maar ben daarin schijnbaar niet de enige. Vandaar mijn voorzichtigheid.”

“En aan mij dus de taak om jou te helpen het mysterie verder te ontrafelen voordat de anderen, wie het ook mogen zijn, dat doen.”

“Inderdaad”, zei Noah.

“Maar als jij al moet oppassen, dan heb ik toch hetzelfde probleem?”, merkte Olga op.

“Ja en nee. Het voordeel is dat ze jou niet kennen.”

“Maar is dat niet een kwestie van tijd? En hoeveel gevaar loop ik dan?”

“Jij kunt er altijd weer uitstappen. En daar komt nog bij dat ik je natuurlijk vorstelijk zal betalen voor jouw diensten.”

“Met geld is niet alles te koop”, zei ze met een wegwuivende hand waarna zij eraan toevoegde, “ik zal toch eerst wat meer ins en outs van je moeten krijgen wil ik een beslissing kunnen nemen.”

“Daar heb je gelijk in”, zei Noah.

“Wacht even ik wil wat zout vragen”, zei Olga die om zich heen keek om een ober zijn aandacht te trekken. Natuurlijk op zo’n moment keek er geen enkele haar kant op.

“Moment, ik ga even zout halen”, zei ze en stond op van de

tafel. Het duurde even voor zij een ober vond die haar kon helpen. Toen zij terugkwam was Noah verdwenen. Olga keek om zich heen waar hij gebleven kon zijn, maar zag niets. Het enige dat nog aan hem herinnerde was zijn half leeggedronken glas bier. Zij ging aan haar tafel zitten en trok haar schouders op. Keek nog eens om zich heen, maar geen teken van Noah. "Rare snuiter", mompelde zij en besloot haar maaltijd verder te nuttigen.

4

Na het ontbijt verliet Olga het hotel en liep naar de Residenz. Zij was nu toch in München en aangezien het hotel voor de komende 5 dagen nog was betaald had zij besloten te blijven. Met of zonder Noah. Zij kocht een kaartje en ging het paleis binnen. Het was rustig voor een zaterdag merkte zij op. Dwalend ging zij van vertrek naar vertrek. Via het Antiquarium, een zaal met een gebogen plafond, tot de verschillende slaapvertrekken van meerdere generaties Wittelsbach die hier door de eeuwen heen hadden gewoond.

Ten slotte stapte zij de Wittelsbach Schatkamer binnen. Hier lagen de nodige sierraden alsook de kroon en andere gouden attributen die tijdens een kroning werden gebruikt. De Wittelsbachfamilie bestond nog steeds al hadden zij de troon lang geleden al op moeten geven. Olga keek door het glas naar de gouden kroon die op een roodfluwelen kussentje lag. “Je zult hem op je hoofd mogen zetten”, hoorde zij plotseling naast zich en keek opzij. Naast haar stond een man met een hoed op en een snor. Zij kende de man niet, al herkende zij wel zijn stem.

“Noah?”

“Ja ik ben het. Sorry dat ik gisteren opeens weg was.”

“Wat zie jij er belachelijk uit?”

“Shhhht”, fluisterde Noah.

“Ik hoop dat je een hele goede reden hebt, want ik kreeg wel enkele vreemde blikken naar mijn hoofd geslingerd. Men zal hebben gedacht dat wij ruzie hebben gekregen waarna jij er vandoor was gegaan”, fluisterde Olga zachtjes terug.

“Excuses, maar ik kon niet anders”, zei Noah.

“Ik luister”, zei Olga op een enigszins strenge, maar zachte toon.

Noah keek nog eens om zich heen en zag net enkele bezoekers de ruimte binnenlopen.

“Kom mee”, fluisterde hij en ging Olga vooruit.

Zij kwamen op een binnenplaats waar in het midden een

fontein met rondom enkele treden stond. Hij ging op de bovenste trede zitten met zijn rug tegen de fontein. Boven hen hoorden zij het water kletteren.

“Hier kunnen wij ongestoord praten”, zei hij en keek Olga aan die naast hem was komen zitten. Zij keek hem vragend aan. Zou zij het verhaal nu te horen krijgen of kwam er weer iets tussen?

“Ik vertelde je gisteren dat ik iets dacht te hebben ontdekt.”

“Klopt. Eigenlijk ging je daarna....”

“Er snel vandoor, ik weet het”, vulde Noah haar aan. “Ik zal het je uitleggen. Wij zitten hier niet voor niets in de Residenz. Het heeft namelijk alles te maken met Ludwig II.”

“Je bedoelt die ‘gekke’ koning?”, vroeg Olga enigszins lachend.

“Gek, gek? Het is maar wat je gek noemt. Het feit dat hij al die fantastische gebouwen heeft laten bouwen?”

“Van wiens geld?”

“Ja oké, daar heb je een punt, maar hij wist wel wat mooi was. Neuschwanstein, Schloss Linderhof, Herrenchiemsee, Schloss Schachen en zijn Wintertuin hier op de Residenz.”

“Dat laatste wist ik niet. Op de Residenz?”

“Ja, op het dak. Een soort van kas met daarin een grotto, een Moorse kiosk, een Indische koninklijke tent, een kunstmatige regenboog en zelfs maanlicht.”

“Maar die heb ik niet gezien tijdens mijn bezoek. Heeft die de Wereldoorlogen niet overleefd, want als ik het goed heb lag 80% van de Residenz in puin?”

“Die was al veel eerder weer afgebroken. Het bleek dat door die serre en het watergebruik erin het in de feestzaal eronder begon te lekken. Toen de koning overleed hebben ze dan ook vrijwel direct dit weer afgebroken.”

Olga keek Noah aan en vervolgde, “overleed? Er gaan toch ook andere verhalen de ronde over hoe Ludwig II aan zijn einde is gekomen.”

“Daar heb je gelijk in. Ik moet eerlijk toegeven dat ik ook eerder in moord geloof dan een tragisch ongeval.”

“Dat bedoel ik, maar ga verder met jouw verhaal.”

“Ludwig II was een redelijk teruggetrokken vorst. Misschien zelfs wat verlegen. De reden dat hij zich zo terugtrok kon ook te maken hebben met het feit dat hij homo was, althans dat wordt door velen beweerd. Er zijn nu eenmaal verhalen waarbij hij met mannelijke gasten in een slee naar Schloss Schachen